

La veritable història del drac de Sant Jordi

Al principi dels temps, quan les muntanyes de Catalunya encara s'estaven formant i els rius cercaven el seu camí cap al mar, va néixer en Blauet, un drac diferent de tots els altres. Les seves escames brillaven amb el blau profund del mar tranquil, i els seus ulls, grocs com el sol, reflectien una curiositat infinita. Mentre els altres dracs acumulaven tresors i lluitaven per territori, en Blauet passava els dies explorant els boscos, escoltant els contes que li explicava el vent i cuidant els animals petits que trobava ferits.

El poble de Montblanc, que s'alçava als peus de la seva muntanya, no sabia res d'ell. Els vilatans només coneixien les històries de dracs ferotges que robaven i cremaven, i per això, quan de tant en tant sentien els passos pesats d'en Blauet o veien l'ombra de les seves ales grans, corrien a amagar-se.

Tot va començar un dia de primavera, quan en Blauet, intentant ajudar sense voler, va causar una cadena de petits desastres. Volia collir pomes per als nens del poble, però amb les seves urpes grosses va tombar l'arbre sencer. Veuràs, el seu gran problema era que no coneixia la seva pròpia força. Quan va intentar reparar el mal, va trepitjar sense voler el pou del poble. I quan volia eixugar la roba

mullada després d'una tempesta, la seva alenada, una mica calenta, la va cremar.

Els vilatans, convençuts que el drac era una amenaça, van cridar el cavaller Sant Jordi. El pobre Blauet, que només volia fer amics, es va quedar molt trist quan va veure arribar el cavaller amb la llança enlaire.

—»Espera!» —va cridar en Blauet, però la seva veu, forta com el tro, va sonar com un rugit. Sant Jordi, pensant que era un atac, va llençar la llança. El dolor va ser molt gran quan l'arma va travessar una de les seves escames més petites. De la ferida va començar a rajar una sang brillant, i cada gota que tocava terra es transformava en una rosa vermella.

La princesa Elisenda, que ho havia observat tot des d'un turó proper, va córrer cap a ells.

—»Pareu, pareu!» —cridava mentre agitava les mans. Quan va arribar, es va posar davant d'en Blauet, protegint-lo.

—»Mireu,» —va dir, assenyalant les roses— «la seva sang no és com la dels altres dracs. És màgica, com el seu cor.»

En Sant Jordi, sorprès, va abaixar l'arma. Els vilatans es van acostar a poc a poc, i aleshores en Blauet, encara tremolant, va explicar la seva història. Com li agradava escoltar els rius, com protegia els ocells que feien niu a les seves escames, i com, cada nit, s'adormia escoltant les rondalles que li explicava la lluna.

El poble es va adonar que havia estat un gran malentès. En lloc de tenir por, van aprendre a estimar aquell drac tendre i una mica maldestre. I en Blauet, per primera vegada, va sentir que pertanyia a

un lloc.

Així va néixer la tradició. Cada any, el dia de Sant Jordi, en Blauet permet que el cavaller li tregui una escata petita, només una, perquè neixin les roses més boniques de tot el país. I com que li fa una mica de por, els nens del poble li llegeixen contes mentre en Sant Jordi treballa.

Així és com, des d'aquell dia, el 23 d'abril és una festa de roses, llibres i, sobretot, d'amistat. Perquè de vegades, les històries que creiem conèixer amaguen veritats molt més dolces. I el millor heroisme, de vegades, és saber escoltar abans d'actuar.

I si un dia passeu per Montblanc i sentiu un soroll suau com un ronc, potser és en Blauet, dormint al sol, envoltat de roses i dels contes que tant li agraden.